

indtil Værdien til sidst kan komme ned paa Nulpunktet. Det siger sig selv, at en Vare af den Art er der ingen Fornøjelse for et Land ved at erhverve sig i større Udstrækning end højst nødvendigt. Hertil kommer yderligere, at det formenes, at en stor Del af de for Tiden cirkulerende Rubelsedler er eftergjort, og at den godtroende Erhverver her i Landet vil savne enhver Adgang til at søge Regres hos den, der har bragt ham til at modtage en slet Seddel. Naar det endvidere siges — Rigtigheden heraf maa jeg for mit Vedkommende ganske lade staa hen —, at slige Papiropenge i stor Udstrækning er blevet eksporteret fra Rusland i det Øjemed at tjene til at fremme politiske Uroligheder og Optøjer i andre Lande, bliver Besiddelsen af disse Betalingsmidler end mindre ønskelig. Alle disse Omstændigheder har bevirket, at Regeringen allerede i længere Tid har haft under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at sætte Ind- og Udførselen af Rubelsedler under Kontrol. Men man har tillige været klar over, at vanskelig som Gennemførelsen heraf i og for sig er, er den det i endnu højere Grad, hvis Foranstaltningerne ikke kan træffes i Samklang med lignende Forholdsregler i vort Naboland Sverige. Der har derfor for nogen Tid siden været ført Forhandlinger med de paagældende svenske Myndigheder om i Fællesskab at foretage Skridt i den Retning. Sagen blev imidlertid stillet i Bero. Men nu er der i Sverige for faa Dage siden vedtaget en Lov, som forbyder Ind- og Udførsel af russiske Pengesedler uden Regeringens Samtykke; det maa derfor anses for at være paa sin Plads, at vi for vort Vedkommende nu ikke undlader at træffe Foranstaltninger i lignende Retning. Det Lovforslag, jeg herved tillader mig at fremsætte, gaar ud paa at bemyndige Regeringen til at forbyde *Ind- og Udførsel af russiske Pengesedler*. Det siger sig selv, at Loven maa suppleres med nærmere Bestemmelser, der vil være at fastsætte ved den Bekendtgørelse, som bliver at udfærdige. Der maa angives et Sted, hvor man kan henvende sig med Andragender om Tilladelse til Ind- og Udførsel af russiske Pengesedler; det vil være rigtigt, at bona fide rejsende har Ret til personlig at medføre et Beløb af en vis Størrelse. Alt dette maa, som sagt, nærmere ordnes. Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Tingets Vedtagelse. Jeg er ikke blind for, at den praktiske Gennemførelse deraf vil kunne medføre ikke ubetydelige Vanskeligheder. Ethvert Forbud mod Ind- og Udførsel kan om-

gaas. Smugleri vil altid være muligt, og overfor en Genstand som en Pengeseddel vil det naturligvis være forholdsvis ikke særlig besværligt at omgaa Loven. Men allerede det, at det er en lovstridig Handling, vil formentlig ikke undlade at bære sine Frugter i alt Fald overfor dem, som ikke med Forsæt ønsker at omgaa Loven.

Formanden: Udenfor Dagsordenen har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte et for hans Vedkommende tidligere anmeldt Lovforslag.

Indenrigsministeren (Rode): Det forleden anmeldte Lovforslag, som jeg nu skal have den Ære at fremsætte, benævnes *Forslag til Lov om Øen Saltholmens Stilling i kommunal Henseende og om Ordningen af Forholdet mellem Øens Ejere indbyrdes*. Det omhandler saa udviklede, delvis kuriøse Forhold, at jeg skulde meget betvivle, at mange andre end de, der er direkte interesserede eller som i Sagens Medfør nødvendigvis maa beskæftige sig med det, vil udsætte sig for det Hovedbrud, som udkræves for at trænge til Bunds i disse Forhold. Jeg skal derfor heller ikke ulejlige og trætte dette høje Tings samtlige Medlemmer med andet end at optrække nogle ganske faa Linier i dette Forhold. Øen Saltholmen ejes, bortset fra Saltholmsfortet, der er Statens Ejendom, siden 1873 af samtlige til Græsning paa Saltholmen berettigede Hartkornsejere paa Amager. Øen er altsaa i Amagerlandbrugernes fælles Eje. Denne Græsningsret for Landbrugerne paa Amager er meget gammel, i alt Fald foreligger der fra 1547 et af Christian den Tredie udstedt kongeligt Brev, hvorved der tillægges „vore Undersaatter, som bygge og bo paa vort Land Amager“ og ingen anden Ret til at nyde og beholde vort Land Saltholmen „til Græsgang og i andre Maader, hvor de dem til Nytte bruge kunne“, mod forskellige, nærmere fastsatte Afgifter. Senere er Græsningsretten blevet fornyet i 1579 af Frederik den Anden, og efterhaanden opstod der hos Amagerboerne den Opfattelse, at de ejede Øen, hvilket gav Anledning til Tvist, som ved en Højesteretsdom 1862 blev afgjort derhen, at Staten blev erkendt som Ejer af Saltholmen, medens man opretholdt Amagerlandbrugernes Græsningsret. Efter at Staten saaledes i 1862 ved Højesteretsdom havde faaet tilkendt Ejendomsretten, solgte Staten imidlertid i 1873 Øen til samtlige de til Græsning berettigede Hartkornsejere for